

2ον) Θέατρον «INTEAL»—'Επιχειρήσεις Σαμαρτζή.

«ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΤΡΕΙΑΣ»
'Ηθογραφία Σακελλάριου — Εύαγγελλίδη, μουσική Γιαννίδη.

Τὰ «Κορίτσια τῆς παντρείας» εἶνε μιά ἑλληνική ἠθογραφία. Οἱ συγγραφεῖς τῆς εἶνε γνωστοί ἀπό προηγούμενες σημαντικές τους ἐπιτυχίες (μιά ἀπό τίς ὁποῖες ὑπῆρξεν ἡ γνωστή «'Αρτζεντίνα»). Τὰ «Κορίτσια τῆς παντρείας» εἶνε καλύτερα, πολὺ καλύτερα, ἀπὸ πάσης πλευρᾶς καλύτερα, ἀπὸ τὴν «'Αρτζεντίνα» ποὺ ἐν τούτοις ὑπῆρξε μιά μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ ἐλαφροῦ μας μουσικοῦ θεάτρου τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Τὰ «Κορίτσια τῆς παντρείας» πρῶτον εἶνε «ἔργον» ἀπὸ ἀπόψεως σκηνικῆς οἰκονομίας μύθου, συνεχείας, συνεπέας. Βέβαια δὲν πρέπει νὰ περιμένη κανεὶς ὑποθέσεις ἐξαιρετικές, μῦθο καταπληκτικό, πρωτότυπο καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὰ πράγματα εἶνε ἀπλά, ἀλλὰ πολὺ καλὰ βαλμένα. Οἱ χαρακτήρες — βέβαια ὄχι πρωτότυποι — εἶνε ἐν πάσῃ περιπτώσει ζωγραφισμένοι καλὰ. Ὑπάρχει διάλογος, διάλογος ἀληθινὰ ἀξίζων νὰ χαρακτηρίζεται ἔτσι. Ὑπάρχουν «ρεπλίκες» ἔξυπνες, κεφάτες, ποὺ προκαλοῦν τὸ γέλιο πηγαῖο, ἀβίαστο, πλούσιο. Οἱ κ.κ. Εὐαγγελίδης καὶ Σακελλάριος ἔχουν ἀναντίρρητα πνεῦμα, ξέρουν τί θὰ πῆ καὶ ἔχουν τὸ ἴδιο κέφι... Πρὸ πάντων ξέρουν νὰ γράφουν κομψὰ καὶ γιὰ τὸ θέατρο εἰς τὸ εἶδος ἰδίως αὐτό, εἰς τὸ ὅποιον τὰ «Κορίτσια τῆς παντρείας» μετὰ τὴν «'Αρτζεντίνα» τοὺς τοποθετοῦν σὲ θέσι περίφημη μετὰ τῶν συγγραφέων τοῦ 'Ελαφροῦ Μουσικοῦ μας Θεάτρου ποὺ ἀληθινὰ συνεισφέρουν εἰς αὐτό. Τὰ τραγουδάκια τοῦ ἔργου ἔχουν στίχον καὶ ὁ στίχος ἔχει νόημα, αἴσθημα, κομψότητα. Ἡ μουσική τοῦ κ. Γιαν

νίδη εἶνε περίφημη. Μερικὰ τραγοῦδια ὅπως τὸ «Παλιὸ σπιτί», θὰ μείνουν, διότι εἶνε εὐρήματα. Τὰ σκηνικά ἐξαιρετικά. Ὅφειλοντα εἰς τὸν κ. Σπαχῆ, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχεν νὰ δώσῃ (πλὴν ἐνός καμπαρέ καὶ ἐνός σαλονιοῦ) μιά κατασκευὴ αὐλῆς σπιτιοῦ Πλακιώτικου μὲ δύο πατώματα, σὰν τὴν ὁποία δὲν εἶδαμε ποτὲ ἕως τῶρα ἄλλοτε στὸ ἐλαφρὸ μας μουσικὸ θέατρο. Ὁ κ. Σαμαρτζῆς πράγματι μπορεῖ νὰ εἶνε περήφανος (ἡ λέξις δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ διόλου) γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῶν ἔργων του πρὸ πάντων αὐτῆ τῆ χειμερινῆ περιόδου, ὅπως — καὶ περισσότερον — ὁ κ. Σπαχῆς διὰ τὰς πραγματοποιήσεις του τὰς σκηνογραφικὰς. Τὸ ἀνέβασμα ὑπῆρξεν ἀψογον. Ὁ θίασος ὡς σύνολον μελετημένος, πειθαρχικός, «δουλεμένος». Ἄλλη μιά φορά ἐδείχθη ἔτσι τί σημαίνει πραγματικὴ «καλλιτεχνικὴ διεύθυνσις, ὅταν ἀσκήται ἀπὸ καλλιτέχνην ἀληθινὰ γνωρίζοντα τὸ «σανίδι». Σεβόμενον τὴ δουλειὰ του καὶ πιστεύοντα σ' αὐτὴ ὡς θρησκεία, διότι δὲν ὑπῆρξε ἡ σταδιοδρομία του προῖον συμπτωματικῶν παροξυσμῶν προτιμήσεων τῆς γαλλαρίας ἢ ἐπιτυχιῶν τυχαίων, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα πολυετοῦς δουλειᾶς, ἀκούραστης στοργῆς διὰ τὸ ἐπάγγελμα, ἐργασίας δίπλα ἀπὸ καλλιτέχνας παληοῦς, ἐν συνδυασμῶ αὐτὰ ὅλα μὲ προσωπικὰς πρῶ

τίστως ἱκανότητος ἐντελῶς ξεχωριστάς, ὅπως συμβαίνει, προκειμένου διὰ τὸν κ. Μηλιάδην. Ὁ ὁποῖος δι' ὅλα αὐτὰ, ξέρει νὰ εἶνε ἠθοποιός, δάσκαλος, διευθυντής καὶ νάχη σιδερένιο χέρι σὲ θελούδινο γάντι δταν πρόκειται «γιὰ τὴν ἐργασίαν».

Ὁ κ. Πέτρος Κυριακὸς στὸ ρόλο τοῦ αἰσθηματικοῦ, τίμιου, ντροπαλοῦ λαϊκοῦ παλληκαριοῦ, ὁ κ. Δούκας σ' ἕνα χαριτωμένο τύπο γυιοῦ μεγαλομπακάλη, ὁ κ. Γαβριηλίδης ὡς τύπος πλουσίου νέου προικοθήρα τῶν καμπαρέ, ὁ κ. Μαυρέας, ὁ ἀμίμητος κ. Μαυρέας ὡς τύπος νεαροῦ χασομέρη, προικοθήρα ἐπίσης κυνηγῶντας τὴ ντεμουζέλλα γιὰ τὴν προῖκα ἀλλὰ κατασκευάζοντος ἐν τῷ μεταξύ ἕνα μωρὸ στὴν ὑπέρτρια τοῦ σπιτιοῦ, ὅλοι ὑπῆρξαν ἑκτακτοί. Αἱ δεσποινίδες Καλουτᾶ καὶ ἡ κυρία Τοτῶ Λιάσκα (εὐσυνείδητος ὅπως πάντοτε) ἦσαν τὰ κορίτσια τῆς χειτονιάς. Ἡ δὲς Ἄννα

Μιμόζα, εἶνε ἡ πλούσια ξεμουαλισμένη δεσποινὶς τῶν καμπαρέ, ἀδελφὴ τοῦ Τενενέ (Γαβριηλίδη). Δὲ θυμοῦμαι δυστυχῶς τὰ ὀνόματα τῶν ἠθοποιῶν ποὺ ἀνέλαβαν νὰ ἐρμηνεύσουν ἢ μιά τὸ ρόλο τῆς πλούσιας μπακάλαινας καὶ ἡ ἄλλη τῆς κουτσομπόλας—Θεομηνίας τῆς γειτονιάς. Ἐλπίζω πὼς αἱ δύο καλλιτέχνιδες θὰ μοῦ συγχωρήσουν τὴν λησμοσύνην μου. Ὅπως ἕποτε ἔπαιζαν πολὺ καλὰ ἢ δὲ κουτσομπόλα ἦτο τρέλλα. Ὁ κ. Μηλιάδης ὡς μπακάλης πλουτίσας καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὰ κορίτσια του εἰς μεγάλην ζωὴν ἀψογος. Ἡ δὲς Ρένα Ντόρ, εἰς ἕνα χαριτωμένο ρόλο δουλίτσας ποὺ τὴν... παθαίνει, ὑπῆρξε περίφημη σουμπρέττα, γεμάτη μπρῖο καὶ τὰ ντουέττα τῆς μὲ τὸν κ. Μαυρέα, χάλασαν κόσμον. Ἐξελίσσεται πολὺ καλὰ. Ἡ δὲς Ἄννα Καλουτᾶ καὶ ἡ δὲς Μαρία Καλουτᾶ (αἱ καλύτερες τελευταῖες) ὅ-

πως πάντοτε πολὺ, πολὺ καλές, ἐχειροκροτήθησαν ξεχωριστὰ ἰδίως εἰς τὰ ντουέττα των ἢ καθεμιά μὲ τὸν κ. Κυριακὸ κ.τ.λ. Κοστούμεια ὠραῖα, μπαλλέτα πολὺ ἐπιτυχητὴ καὶ ἀνεβασμένα ἀριστα. Ἡ δὲς Παθλόσκαγια καὶ ὁ κ. Σπυρόπουλος ἐσημείωσαν μιά δημιουργία (τὸ μπαλλέτο τῶν δουλικῶν) ποὺ ἄρесе καὶ δικαιοτάτα κατεχειροκροτήθη ἰδιαιτέρως. Γενικὴ ἐντύπωσις. Πολὺ ἐπιμελημένο θέαμα ἀνεβασμένο ἀριστα, ἀποδιδόμενον γενικῶς περίφημα, μὲ μουσικὴ ἰδιαίτερα ἐπιτυχητὴ, ἕνα, δύο τραγουδάκια ποὺ σίγουρα θὰ μείνουν, διάλογο ἔξυπνον, ἱκανὸ νὰ κἀν τὸν θεατῆ (ποὺ δὲ θὰ πάη—ἐννοεῖται— περιμένοντα τὸν... οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα), νὰ γελάσῃ μὲ τὴν καρδιά του καὶ νὰ διαπιστώσῃ φεύγων ὅτι... ἀξίζει νὰ ξαναπάη.

ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ